

Testament de Carnestoltes XXXI — Carnaval 2012

Estimats fills... di puttana!

Ja deveu endevinar
el motiu de la dissort
que ens ha dut a tots aquí:
el Gran Carcamal és mort.

No us penseu que vull dir Fraga,
prou n'hi haurà, d'aquest color,
sinó el rei del Carnaval,
ofegat amb un porró.

El capità del Concòrdia
va fugir de la Justícia
i es va amagar a Tarragona
perseguint una novícia.

Va usurpar el càrrec del rei
i s'ha passat la setmana
exercint de Carnestoltes
i remullant la banana.

Com que anava mig begut,
va caure de la carrossa
durant la rua passada
i se la va fotre grossa

de cap contra un salvavides
que surava per allí.
Van voler reanimar-lo
amb un porró ple de vi,

i amb això se'ls va ofegar:
amb un rajolí esquifit.
En fi, passem al llegat,
que us deixa aquest malparit.

Tarragona, 21 de febrer de 2012
Jo, CarnestolteSchittino,
empaitat per la Justícia,
abans d'arribar al final
d'una vida d'impudícia,

he vingut a desbarrar
en aquest coi de ciutat,
emparat pel Carnaval,

disfressat i emmascarat.

Com que veig que se m'acosta
el final de la bicoca,
m'he petat el que em quedava,
fins a l'últim gram de coca.

I guiat pel meu deliri
us aboco el meu llegat,
fet de peces manllavadas
d'un fill de puta finat,

dinosaure del franquisme,
i que tenia per nom
Manolo Fraga Iribarne...
Un cabró, com sap tothom!

Ja té conya que a aquest nazi
li vagin fent homenatges,
al parlament espanyol
i, per rematar els ultratges,

inhabilitin el jutge
que va clavar-hi la banya
per jutjar els hereus de Franco
que encara poblen Espanya!

Curiós país, aquest,
on regna una monarquia
inútil i desfasada,
talment una porqueria.

I és que la casa reial
sembla un magatzem de brossa,
amb el llondro del Juan Carlos
arrossegant-se amb la crossa.

Un rei anodí i estèril,
menyspreable i ociós,
d'encefalograma pla,
un paràsit ranquellós.

Però s'ha animat la cosa:
estic per fer-me monàrquic
amb el numeret del gendre...
Si no fos que sóc anàrquic!

Enfoteu-vos dels Montullis,
dels Camps, Matas o els Millets:

l'Íñaki Urdangarín
sí que n'ha fet, de bitllets!

Deixant l'esport pels negocis,
a l'empara dels Borbons,
ha fotut una feinada
que supera aquells mangons.

Quan el titola del sogre
s'ensumà l'empastifada
me l'envià a Washington
durant una temporada;

però és tal el robatori
—ni se sap de quants diners—
que se l'espolsen de sobre
i no el volen veure més.

Ja té els collons, el Borbó,
al missatge de Nadal,
de dir amb la cara de totxo:
“La llei és per tots igual.”

Que aquesta ruïna d'home
s'encomani a la Justícia
és el millor monument
que s'ha fet a l'estultícia.

Prou que ho sabem que l'Íñaki
no acabarà a la presó;
mireu, si no, el podrit Camps,
que ja ens sabem la lliçó.

Mentre, la llorda Cristina
segueix xumant de la Caixa,
que en la puta monarquia
ningú no es dóna de baixa.

Els lleigo, a aquesta família,
de maleïda nissaga,
la decrèpita salut
dels darrers dies del Fraga,

Perquè, ja que els aguantem,
que fotin tots força pena:
Ens vindran ganes de riure,
que som riallers de mena.

Com amb el Síndic de Greuges,

que m'he petat de valent:
no és que fos incompatible,
és que era un incompetent!

“Cisco”, queda't a ca teva,
que ja ens has fet riure prou,
aferrat a tots els càrrecs
com una paparra a sou.

Ja que a tu se't dóna bé
canviar-te de jaqueta,
te'n llegaré una del Fraga.
I si veus que et va grandeta,

demana que te l'arregli
el sastre del Paco Camps,
que si l'ha de retallar,
no li vindrà de dos pams.

Com tampoc s'hi han mirat gaire
a tallar els fils del titella
aquells que el van col·locar
a xuclar de la mamella.

Amb la «madame» Ballesteros,
ha passat, l'Ajuntament,
de ser una casa de putes,
a ser un bordell indecent,

ple de xusma sociata
d'una nul·litat total,
que fa que la casa gran
tingui un dèficit mental.

Entre el gàngster del Pau Pérez,
fotent fora personal,
i la xarnega Rodríguez,
depilant-se l'engonal,

això és un immens femer
de regidors i polítics
incultes i arribistes,
mentalment, uns paralítics.

Aquesta colla d'ineptes
—i ho dic amb misericòrdia—
no servrien ni per
netejar el Costa Concòrdia.

Al capdavant de tots ells,
un home gris i avorrit,
ximplet, ceballot i estòlid,
un incapaç ensopit:

Pep Fèlix, ets poca-solta,
bàmbol, toix i gamarús,
un talòs, liró i baboia,
estult, pampana i obtús;

vaja, que ets tot un beneit!
Davant tanta incompetència
Tarragona necessita
prendre mesures d'urgència,

i, recordant l'Iribarne
—que en tingué de mediàtics—
us llegaré un bon desmai
i així estareu més simpàtics;

però aquesta lipotímia
que us duri eternament:
serà l'única manera
que deixeu en pau la gent.

I encara que és prou difícil
destriar la més bajana
de tots aquests capsigranys,
n'hi ha una de ben marrana.

Ets tu, Crespo, tros de «guarra»,
ensorrant la Capital
de Cultura Catalana...
Ens faràs quedar fatal:

Ni programa, ni projecte
i ni cinc dins del calaix
per “difondre el que tenim”...
Així et fotis daltabaix!

Tenim: dos teatres buits,
Festivals morts i enterrats
—on són el Dixie i el Rec?—
i els artistes, emprenyats.

De què cony t'ha vingut ara
fer-te la intermediària,
si tu sola arrases més
que una bomba incendiària!

Amb el Banc de la Cultura
sí que encertes el concepte,
—al final resultarà
que no eres tan inepta:

Com que no teniu un duro,
deixes el banc en fallida
perquè vinguin els xinesos
i el rescatin, malparida!

Rep la «melena» del Fraga,
podràs fer de Concubina
i et salvaràs de l'atur
exercint de puta fina.

I no em vull pas oblidar
ganxos, Mossos i mossens;
tres races del tot infectes
que em tenen els collons plens!

La crisi, els capellanots,
ni tan sols l'han notada,
l'única hòstia que es gasten
és la forma consagrada

que tenen d'anar robant,
—doncs sempre hi han tingut traça—,
sigui entrant a Gran Hermano
o invertint dins de Rumasa.

Per no dir del “Carcabisbe”,
que ell hi té la mà trancada,
se'n va cap a TV3
i amolla la vomitada.

Fot les dones a la cuina,
els gais, a dins de l'armari...
Quines pilotes que té!
(I no són les del rosari.)

El condó intacte del Fraga
deixo al Rei de l'Opus Dei,
gardeu-lo com a relíquia
i us farà el mateix servei.

I sense deixar les hòsties,
de 'Los Mozus', faig esment,
que si no es baixen els sous,

Felip Puig, vés aprenent:

Fitxa el Pepe i el Mourinho,
dit a l'ull i cop de peus,
i no els amonestis gaire
si al qui peguen és de Reus.

Ganxos, Merengues i Mossos,
us vull veure en un pantà,
dels que es feien al Franquisme,
on us pugueu ofegar!

Entre Artur Mas i Rajoy
retallant a tort i a dret,
teniu el poble escanyat
entre tisora i paret.

Ves tu quina paradoxa:
Qui dels dos la té més llarga
—l'estisora d'escapçar—
per fer-vos la vida amarga?

Per si no n'hi havia prou
d'anar sumant retallades,
amb les reformes que heu fet
enguany aniran mal dades.

Una cadira de rodes
que va deixar quasi nova
el brontosau gallec
us posarà als dos a prova:

qui dels dos s'hi asseu abans
i qui empeny al seu darrere
costa amunt pel pedregar
de la crisi que ara impera.

A veure si amb tal herència
foteu el camp a un asil,
us estimbeu pel camí
i deixeu tothom tranquil.

Acabo i no llego més;
si em quedava alguna cosa,
me la guardo al camarot,
que a mi no em farà cap nosa.

El banyador «Palomares»
me l'he deixat al bagul,

per si caic d'algun naufragi
i m'haig de remullar el cul.

Poso en pràctica el meu dret
de retallar-vos l'herència:
per a un corsari com jo
no serà una incoherència.

Visca la festa i fora la moral,
i quan, tristament, m'hagueu d'enterrar,
us prego que seguïu la bacanal.
No pareu de privar i de retallar

fins arribar l'any que ve,
fins Carnestoltes trenta-dosè!